

Možno okrem tých pudingov. To je... no, akože, to je pravda.

Ujasnime si predovšetkým jednu vec: Rafovi Chačadorjanovi sa nedá veriť ani nos medzi očami. A aby som vám dokázala, že som pravdovravné dievča, trochu sa poopravím: ten nos sa mu v skutočnosti veriť dá, má ho úplne normálny. To len všetko o mne si vycucal z prsta.

Veci sa majú takto: Rafo vystrája sprostosti v jednom kuse a nikto si z toho nič nerobí. Len ho vezmú zo základnej a pošlú na umeleckú.

Ale keď niečo vyvediem ja?

Takže, aká je Georgia Chačadorjanová v skutočnosti? Rozhodne som oveľa chytřejšia než Rafo. Spýtajte sa tých, čo hodnotia monitory, povedia vám.

A mám bohovský zmysel pre humor.

MÔJ NAJ VTIP O RAFOVI

Hú,
tej to
ide.

A aká je
bystrá.

A pritom taká
malá a skromná.

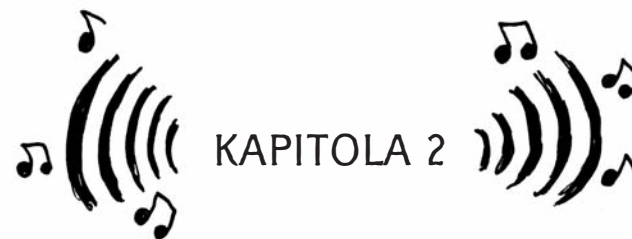
Ale inak som väčšinou ku všetkým dobrá.
(Rafo si myslí, že som ukvákaná? Keby ste len tušili, čo všetko som ešte nevytárala!)

Mám fantastický módny vkus, ktorý si zatiaľ nechávam pre seba. Lebo som večne na mizine.

A som nevinná obeť bratovho ohovárania.

Čiže to bude asi príbeh o tom, čo sa stane, keď bystré, milé a tvorivé dievča musí súperiť so zlou povestou svojho brata.

Fakt nemôžem za to, že mi to vybuchlo v rukách.

S Chačadorjanovcami si nezačínajte

Päťdesiatpäť minút pred začiatkom môjho prvého dňa na druhom stupni Základnej školy Hills Village som sedela za kuchynským stolom a musela pri raňajkách počúvať kapitána Nervoleza.

„Čo to máš? Kozie bobky?“ spýtal sa Rafo pri pohľade na moje cereálie.

„To je müsli,“ odvetila som.

„Müslíš?“

To je humor, čo? „Müsli sú vločky s ovocím,“ vysvetlila som mu. „Jedia to v Európe.“

„V Európe jedia aj slimáky,“ poznamenal Rafo.

„Iba také, čo majú ulitu,“ opravila som ho.

„A volajú sa *escargots!*“

Rafo prevrátil oči. „Už len to slovo znie ako grcka.“

Pozrela som na mamu. Šklbalo jej v tvári, akoby nevedela, či sa má smiať, alebo mračiť. Mamu mám rada a nechápem, čo sa jej na Rafovi zdá také vtipné. Asi som nezdedila ten správny gén.

„Tak čo, decká, tešíte sa na prvý školský deň?“ spýtala sa nás mama.

Zmena témy. Sto bodov, mama.

„Už sa neviem dočkať,“ vykriekli sme obaja naraz. Aj keď on tým vlastne chcel povedať: „Ešte by som počkal,“ a ja zase: „Ja asi od radosti vybuchnem!“

Rafo si odfrkol. „Ty si trafená.“

„Len za to, že tebe sa v šiestaku nepáčilo, ešte to neznamená, že ani mne sa nebude.“

„Áno, lebo si trafená.“ Zagánil na mňa prižmúrenými očami. „Je to tam ako vo väzení. Zožerú ťa tam zaživa, slečinka s ružovým poníkom na ruksaku,“ zavrčal.

„Mama!“ zvraskla som.

„To by stačilo, Rafo,“ povedala a ustarostene na mňa pozrela. „Prestaň strašiť sestru.“ Vedela som, že je z môjho prvého dňa nervózna aj za mňa. Lebo Rafo jej dal v šiestaku zabrať.